

Helen Albada

Hoe de Spaanse María wereldberoemd werd

Maria's Way

Soms vallen film en werkelijkheid op de camino samen. Die ervaring had Helen Albada toen zij onderweg stuitte op twee parasols en een houten tafeltje. Het tafereel bracht bij haar een déjà vu teweeg.

Een vogeltje in een kooi tjlpt, een hond aan een ketting blaft en een oude Spaanse vrouw genaamd María opent bij het krieken van de dag haar kraampje aan de beroemde pelgrimsroute naar Santiago de Compostela. Ze slijt haar levensdagen zittend aan de kant van de weg, achter een gammel afgebladder houten bureau, onder twee grote parasols. In een schriftje turft ze de passerende pelgrims, die ze een speciaal oud stempeltje aanbiedt als aandenken dat ze dit punt van de route gepasseerd zijn.

Haar houding is geduldig, een beetje gelaten en afwachtend. Wie komt er vandaag langs haar kraampje gelopen? Sommige voorbijgangers stoppen om een paar minuten van hun tijd met haar door te brengen, totdat ze weer hun weg vervolgen. Ook zijn er pelgrims die niet eens de moeite nemen fatsoenlijk gedag te zeggen. Tot grote ergernis van María. Ze laat dan niet na om schamper commentaar te geven: *'El camino no es maratón!'*

En tussen deze bedrijvigheid door, in de schaduw van haar parasol, als de hitte van de dag op zijn hoogtepunt is, valt María in een snurkende halfslaap en dommelt ze even weg.

Dit is zomaar een dag uit het leven van María en onderwerp van de korte documentaire *Maria's Way* van de Schotse regisseuse Anne Milne. De film werd in 2010 vertoond op het

International Documentary Film Festival Amsterdam (IDFA).

De ontmoetingen van María met de passerende vreemdelingen stellen de kijker in staat een glimp van de moderne pelgrim op te vangen. Soms lopen de ontmoetingen wat stroef, zoals bij een jolige jonge Duitse passant. Hij neemt een foto van de filmploeg achter de kraam, maar is gelukkig wel zo attent wat losse munten neer te tellen.

Ondertussen gaat María stug door met haar nobele taak. Ze zet namelijk een traditie voort, die is begonnen bij haar moeder Felisa. Deze heeft de laatste dertig jaar van haar leven pelgrimspaspoorten gestempeld. Dochter María stopt waarschijnlijk pas met haar activiteiten als Onze Lieve Heer haar tot zich roept.

Flashback

De zon brandt, een krekeltjirpt, een veld klaprozen wiegt op de wind en ik wandel rond het middaguur tussen de Spaanse plaatsen Viana en Logroño. Ik heb drie maanden verlof opgenomen om een van mijn grootste wensen te vervullen. De pelgrimsroute naar Santiago lopen om even helemaal vrij te zijn van alle verplichtingen en besognes thuis.

Na een maand onderweg ben ik positief, nieuwsgierig en geïnteresseerd. Wie zal ik vandaag weer ontmoeten? Vanochtend heb ik afscheid genomen van twee Fransen met wie ik een aantal dagen ben opgetrokken. Nu is het weer tijd alleen de route te vervolgen.

Mijn wandelschoenen knerpen op het grind als ik, vlak voor de afdaling naar de rivier de Ebro, een aantal pelgrims onder twee verschoten parasols zie staan. Ze zijn gestopt bij een gammel houten bureautje waarachter